

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 34, 2015

Nummer 34, 2015

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3061](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3026](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3077](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3060](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3065](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3072](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3021](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3027](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3031](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3068](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3078](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3076](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3028](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3029](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3024](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3063](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3020](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3071](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:3025](#) 13-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2976](#) 06-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2919](#) 06-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2981](#) 06-10-2015

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2015:2916](#) 06-10-2015

RECHTSPRAAK

Het oordeel van de rechtbank dat het ingevorderde buitenlandse rijbewijs aan de houder daarvan moet worden teruggegeven op de grond dat deze houder van het rijbewijs in het buitenland woonachtig is, is onjuist.

Het middel keert zich met een rechts- en een motiveringsklacht tegen het oordeel van de rechtbank dat het ingevorderde buitenlandse rijbewijs aan de houder daarvan moet worden teruggegeven op de grond dat deze houder van het rijbewijs in het buitenland woonachtig is.

Uit het samenstel van de onder 2.1 weergegeven bepalingen van artikel 164 WvW 1994 volgt dat buitenlandse rijbewijzen kunnen worden ingevorderd en ingehouden in de gevallen bedoeld in het tweede en derde lid van dat artikel. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld is daarbij niet vereist dat de houder van het rijbewijs in Nederland woonachtig is.

Daaraan doet niet af dat in de gevallen waarin artikel 180 lid 4 WvW 1994 toepasselijk is, op grond van artikel 180 lid 8 WvW 1994 de verplichting om het rijbewijs in te leveren niet geldt indien de houder van het buitenlandse rijbewijs niet in Nederland woonachtig is. Artikel 180 lid 4 WvW 1994 is immers alleen van toepassing indien het rijbewijs ten tijde van de tenuitvoerlegging van de ontzegging van de rijbevoegdheid (nog) niet is ingevorderd dan wel (na invordering) is teruggegeven. De bepaling ziet derhalve op andere gevallen dan gevallen als het onderhavige waarin het rijbewijs meteen na aanhouding van de verdachte is ingevorderd en nadien is ingehouden.

Het middel is derhalve terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Limburg, zittingsplaats Maastricht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3077

Zaaknummer: 14/05462

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 164 WvW en 180 WvW

RECHTSPRAAK

De uitspraak bevat ten aanzien van feit 12 niet de gebezigde bewijsmiddelen, houdende voor de bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden. Redelijke termijn, anders dan het hof oordeelde, wel geschonden.

Het middel klaagt dat het bestreden arrest niet de met betrekking tot de bewezenverklaring van het onder 12 tenlastegelegde gebezigde bewijsmiddelen bevat.

Volgens artikel 359 lid 3 en 8 Sv moet een uitspraak op straffe van nietigheid de bewijsmiddelen bevatten, houdende voor de bewezenverklaring redengevende feiten en omstandigheden. Het bestreden arrest voldoet wat betreft het onder 12 bewezenverklaarde niet aan dit vereiste. De bewezenverklaring is in zoverre ontoereikend gemotiveerd. Het middel klaagt daarover terecht. De Hoge Raad zal om doelmatigheidsredenen de verdachte ter zake van dit feit vrijspreken. Daardoor wordt de aard en ernst van al hetgeen voor het overige ten laste van de verdachte is bewezenverklaard – weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 1 en 4 – niet aangetast, zodat vernietiging van de bestreden uitspraak ter zake van de strafoplegging op deze grond achterwege kan blijven.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de appèlfase niet is overschreden.

Het hof heeft geoordeeld dat geen sprake is van overschrijding van de redelijke termijn in hoger beroep. Daarbij heeft het hof in aanmerking genomen dat de vertraging in de behandeling van het hoger beroep deels is ingegeven door de verzoeken van de verdediging. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, in aanmerking genomen dat het hoger beroep op 17 september 2009 is ingesteld en het geding eerst op 28 oktober 2014 met een einduitspraak is afgerond, terwijl de gedingstukken het ernstige vermoeden wekken dat uitsluitend de beslissing bij tussenarrest van 26 januari 2011 tot heropening van het onderzoek teneinde vier getuigen te horen was ingegeven door het verzoek van de verdediging.

Het middel is derhalve terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak om doelmatigheidsredenen zelf afdoen en de door het hof opgelegde gevangenisstraf van vier

jaren verminderen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, doch uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 12 tenlastegelegde alsmede de duur van de opgelegde gevangenisstraf, spreekt de verdachte vrij van het onder 12 tenlastegelegde, vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze drie jaren en zes maanden belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3065

Zaaknummer: 14/05483

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: M.L. Plas

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

De opvatting dat de tenlastelegging de door de verdachte gedane uitlating dient te vermelden in de taal waarin zij is gedaan, vindt geen steun in het recht. De gevangenisstraf is ontoereikend gemotiveerd, nu de overwegingen niet bevatten een opgave van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van een straf die vrijheidsontneming meebrengt.

Advocaat-generaal T.N.B.M. Spronken heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover het betreft de beslissingen ter zake van het onder 4 tenlastegelegde en de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het hof, teneinde in zoverre op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Het middel bevat onder meer de klacht dat de bewezenverklaring, voor zover bevattende de woorden 'Kruip in jullie moeder haar kut' niet naar de eis der wet met redenen is omkleed.

De klacht steunt op de opvatting dat de tenlastelegging de door de verdachte gedane uitlating dient te vermelden in de taal waarin zij is gedaan. Die opvatting vindt geen steun in het recht. Het oordeel van het hof dat de verdachte aan [verbalisant 1] en [verbalisant 2] de Papiamentse woorden heeft toegevoegd die in de tenlastelegging en de bewezenverklaring in de Nederlandse taal zijn weergegeven, is naar de eis der wet met redenen omkleed. De klacht is ongegrond.

Het middel bevat onder meer de klacht dat het hof een met betrekking tot feit 4 gevoerd verweer op onjuiste en/of ontoereikende gronden heeft verworpen.

Het oordeel van het hof dat de dienstdoende politieambtenaar [verbalisant 4] bij de aanhouding van de verdachte werkzaam was in de rechtmatige uitoefening van de bediening, is niet onbegrijpelijk en toereikend gemotiveerd. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte aan wie te kennen was gegeven dat hij was aangehouden, zich niet heeft losgemaakt van de omstanders die hem vasthielden als gevolg waarvan [verbalisant 4] hem van die omstanders moest losrukken en daarbij klaarblijkelijk de

wapenstok heeft gebruikt. Het oordeel van het hof dat [verbalisant 4] in de gegeven omstandigheden niet disproportioneel geweld heeft gebruikt in het kader van de aanhouding van de verdachte, is niet onbegrijpelijk en kan als van feitelijke aard in cassatie niet verder worden getoetst. Het middel faalt in zoverre.

Het middel bevat onder meer de klacht dat de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf ontoereikend is gemotiveerd, nu het vonnis niet in het bijzonder de redenen bevat die tot de keuze van deze strafsoort hebben geleid.

De overwegingen bevatten, in strijd met artikel 402 lid 5 Sv BES, niet een opgave van de redenen die in het bijzonder hebben geleid tot de keuze van een straf die vrijheidsontneming meebrengt. Dit vereiste leidt krachtens artikel 402 lid 7 Sv BES tot nietigheid. De klacht is gegrond.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gemeenschappelijk Hof van Justitie, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3061

Zaaknummer: 13/03404

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 278 Sr BES, 279 Sr BES en 402 Sv BES

RECHTSPRAAK

De door het hof genoemde gronden kunnen de afwijzing van het aanhoudingsverzoek niet dragen.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht – waaronder begrepen het recht om zich in zijn afwezigheid ter terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde advocaat te doen verdedigen –, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld en in aanmerking genomen hetgeen door de raadsman aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag is gelegd, kunnen de door het hof genoemde gronden de afwijzing van het verzoek niet dragen.

Het middel treft doel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3026

Zaaknummer: 14/03497

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

RECHTSPRAAK

De enkele omstandigheid dat de verdachte ten onrechte geen gelegenheid is gegeven tot het aanhangig maken van een kort geding en het hof de ontruiming daarom onrechtmatig heeft geoordeeld, is niet toereikend om daaraan het rechtsgevolg van strafvermindering te verbinden.

Het middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, is voorbijgegaan aan strafmaatverweren, gevoerd in verband met onder meer de door het hof als onrechtmatig beoordeelde ontruiming op de voet van artikel 551a Sv.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte ten onrechte geen gelegenheid is gegeven tot het aanhangig maken van een kort geding en heeft de ontruiming daarom onrechtmatig geoordeeld. Die enkele omstandigheid is, naar de Hoge Raad in zijn hiervoor in 2.3 geciteerde arrest heeft beslist, niet toereikend om daaraan het rechtsgevolg van strafvermindering te verbinden. Voor zover het middel de klacht bevat dat het hof op grond van die vaststelling tot strafvermindering had moeten overgaan, is het derhalve tevergeefs voorgesteld.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3020

Zaaknummer: 14/04784

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: J.M.G. Hulsman

Wetsartikelen: 551a Sv

RECHTSPRAAK

Oordeel dat sprake is van openlijk in vereniging plegen van geweld niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 2 tenlastegelegde, voor zover inhoudende dat de verdachte openlijk ‘in vereniging’ geweld tegen personen en goederen heeft gepleegd, niet naar de eis der wet met redenen is omkleed.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 141 Sr. Daarom moeten de in de tenlastelegging voorkomende woorden ‘in vereniging’ geacht worden aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in het eerste lid van dat artikel.

Blijkens de wetsgeschiedenis, zoals weergegeven in HR 11 november 2003, ECLI:NL:HR:2003:AL6209, is van het ‘in vereniging’ plegen van geweld sprake indien de betrokkene een voldoende significante of wezenlijke bijdrage levert aan het geweld, zij het dat deze bijdrage zelf niet van gewelddadige aard behoeft te zijn. De enkele omstandigheid dat iemand aanwezig is in een groep die openlijk geweld pleegt, is dus niet zonder meer voldoende om hem te kunnen aanmerken als iemand die ‘in vereniging’ geweld pleegt. De rechter zal moeten beoordelen of de door de verdachte geleverde – intellectuele en/of materiële – bijdrage aan het delict van voldoende gewicht is (vgl. HR 24 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:713, r.o. 3.2.1 en 3.2.2).

Het oordeel van het hof dat de bijdrage van de verdachte voldoende is om ten aanzien van hem te kunnen spreken van het ‘in vereniging’ plegen van het bewezenverklaarde geweld, dat heeft bestaan uit het met vuurwapens schieten op twee woningen, is niet onbegrijpelijk. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte het adres heeft gegeven, dat hij samen met vijf anderen naar die woning is gereden, dat hij tweemaal op de deur van de woning heeft geklopt, de naam van de bewoner heeft geroepen en de groep getalsmatig heeft versterkt.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf van 540 dagen, waarvan 303 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van drie jaren. Voorts zal de Hoge Raad de proeftijd op twee jaren bepalen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze 526 dagen, waarvan 303 dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3029

Zaaknummer: 14/00423

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 141 Sr

RECHTSPRAAK

De opvatting dat onder meer bepaalde contante stortingen en opnames van bankrekeningen, nu zij voorwerpen van het in de samenhangende strafzaak bewezenverklaarde gewoontewitwassen waren, reeds daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel vormden, is onjuist.

Het middel bevat de klacht dat het oordeel van het hof, dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen door middel van het in de met deze ontnemingsprocedure samenhangende strafzaak bewezenverklaarde gewoontewitwassen, ontoereikend is gemotiveerd.

In de met deze ontnemingsprocedure verband houdende strafzaak is onder 1 bewezenverklaard dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan – kort gezegd – een gewoonte maken van het verwerven, voorhanden hebben, overdragen of omzetten van geldbedragen, althans gebruik maken van geldbedragen waarvan hij wist dat deze van misdrijf afkomstig zijn. Dat feit is gekwalificeerd als ‘van het plegen van witwassen een gewoonte maken’.

In de overwegingen heeft het hof als zijn oordeel tot uitdrukking gebracht dat het begaan van dat feit tot het door de betrokkene wederrechtelijk verkrijgen van vermogen heeft geleid en dat voordeel geschat op € 367.440,08. Dit oordeel heeft het hof kennelijk gebaseerd op de opvatting dat onder meer de contante stortingen/opnames bankrekeningen ABN AMRO/Fortis, nu zij voorwerpen van het bewezenverklaarde gewoontewitwassen waren, reeds daardoor wederrechtelijk verkregen voordeel vormden. Dat standpunt is niet juist. Zonder nadere motivering, die ontbreekt, is niet begrijpelijk dat de verdachte daadwerkelijk wederrechtelijk voordeel heeft verkregen tot het bedrag van € 367.440,08 door middel van of uit de baten van het bewezenverklaarde ‘gewoontewitwassen’.

Daarover klaagt het middel terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3071

Zaaknummer: 13/06301

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Advocaten: S. Schuurman

Wetsartikelen: 36e Sr

RECHTSPRAAK

Gegronde klacht over het oordeel van de rechtbank ten aanzien van de hoogte van het onder klaagster in beslag genomen geldbedrag.

Het middel klaagt dat de rechtbank, die het klaagschrift dat strekt tot teruggave van het onder de klaagster inbeslaggenomen geldbedrag gegrond heeft verklaard, onbegrijpelijk, althans ontoereikend gemotiveerd heeft geoordeeld dat onder de klaagster een geldbedrag van € 24.960 in beslag is genomen.

Op de gronden vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4.6 tot en met 4.8 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Rotterdam, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3068

Zaaknummer: 14/01013

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en H.A.G. Splinter-van Kan

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Begrijpelijkheid van het door het hof aan de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn verbonden rechtsgevolg.

Het middel klaagt over het rechtsgevolg dat het hof heeft verbonden aan de vastgestelde overschrijdingen van de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM.

Het hof heeft de betrokkene ter ontneming van het door haar wederrechtelijk verkregen voordeel de verplichting opgelegd tot betaling aan de Staat van een bedrag van € 4.884.630,52. De bestreden uitspraak houdt met betrekking tot het in het middel bedoelde oordeel inzake de redelijke termijn het volgende in:

‘Door en namens de veroordeelde is ter terechtzitting in hoger beroep betoogd dat het in artikel 6 EVRM bedoelde recht van veroordeelde op een openbare behandeling van de ontnemingszaak binnen een redelijke termijn is geschonden.

Het hof stelt voorop dat elke veroordeelde recht heeft op een behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn. Deze waarborg strekt er onder meer toe te voorkómen dat een veroordeelde langer dan redelijk is onder de dreiging van een ontnemingsvordering zou moeten leven.

De veroordeelde heeft op 20 januari 2004 hoger beroep ingesteld. Het hof heeft vervolgens op 18 januari 2008 uitspraak gedaan, zijnde bijna 4 jaar na de datum waarop hoger beroep is ingesteld, terwijl het hof geen bijzondere omstandigheden aanwezig acht die een zo langdurig tijdsverloop rechtvaardigen.

De veroordeelde heeft op 18 januari 2008 beroep in cassatie ingesteld, terwijl de advocaat-generaal op 29 januari 2008 beroep in cassatie heeft ingesteld. De Hoge Raad heeft uitspraak gedaan op 13 juli 2010, zijnde bijna 2 jaar en 6 maanden na het instellen van het cassatieberoep, terwijl het hof geen bijzondere omstandigheden aanwezig acht die een dergelijke overschrijding van de redelijke termijn rechtvaardigen. Het hof doet uitspraak meer dan 3 jaar en 7 maanden na de datum waarop door de Hoge Raad uitspraak is gedaan, terwijl het hof geen bijzondere omstandigheden aanwezig acht die een zo langdurig tijdsverloop rechtvaardigen.

Een en ander brengt met zich dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6, eerste lid, EVRM is overschreden, hetgeen in casu moet leiden tot vermindering van het ontnemingsbedrag. De vermindering bedraagt in beginsel niet meer dan € 5.000,-. Gelet evenwel op de mate van overschrijding van de redelijke termijn ziet het hof aanleiding hiervan af te wijken. Naar het oordeel van het hof biedt een vermindering van de betalingsverplichting met een bedrag van € 10.000,- in het onderhavige geval voldoende compensatie.

Bij dit oordeel heeft het hof rekening gehouden met de omstandigheden van het geval, waaronder begrepen de ingewikkeldheid van de zaak, de invloed van de veroordeelde en haar raadsman op het procesverloop en de wijze waarop de zaak door de bevoegde autoriteiten is behandeld, alsmede de specifiek voor ontnemingszaken geldende omstandigheden dat de afdoening van de zaak mede afhankelijk is van de termijn die met de behandeling van de strafzaak is gemoeid, en dat de ontnemingszaak zo spoedig mogelijk doch in elk geval binnen twee jaren na de uitspraak in eerste aanleg in de strafzaak nog aanhangig kan worden gemaakt.'

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. Het oordeel van de feitenrechter inzake de redelijke termijn kan in cassatie slechts in beperkte mate worden getoetst, in die zin dat de Hoge Raad alleen kan onderzoeken of het oordeel niet blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting en niet onbegrijpelijk is in het licht van alle omstandigheden van het geval. Van onbegrijpelijkheid zal overigens niet licht sprake zijn omdat een dergelijk oordeel sterk verweven pleegt te zijn met waarderingen van feitelijke aard die zich onttrekken aan een beoordeling door de cassatierechter. Ook het rechtsgevolg dat de feitenrechter heeft verbonden aan de door hem vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn, kan slechts op zijn begrijpelijkheid worden getoetst (vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, NJ 2008/358, r.o. 3.7).

Het hof heeft vastgesteld dat de redelijke termijn in drie gedingfasen aanzienlijk is overschreden en dat geen bijzondere omstandigheden aanwezig zijn die een zo langdurig tijdsverloop rechtvaardigen. Het heeft geoordeeld dat hieraan als rechtsgevolg moet worden verbonden dat het door de betrokkene aan de Staat te betalen geldbedrag ter ontneming van het wederrechtelijk verkregen voordeel van € 4.894.630,52 met € 10.000 dient te worden gematigd. Dat oordeel is in het licht van hetgeen onder 2.3 is vooropgesteld niet onbegrijpelijk en behoefde geen nadere motivering.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3025

Zaaknummer: 14/00990

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.F. Faase

Advocaten: B.P. de Boer

RECHTSPRAAK

De door het hof genoemde gronden kunnen de afwijzing van het aanhoudingsverzoek niet dragen.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Bij de beslissing op een verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak dient de rechter een afweging te maken tussen alle daarbij betrokken belangen, waaronder het belang van de betrokkene bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht – waaronder begrepen het recht om zich in zijn afwezigheid ter terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde advocaat te doen verdedigen –, het belang dat niet alleen de betrokkene maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting en het belang van een goede organisatie van de rechtspleging (vgl. HR 26 januari 1999, ECLI:NL:HR:1999:ZD1314, NJ 1999/294).

Gelet op hetgeen hiervoor is vooropgesteld en in aanmerking genomen hetgeen door de raadsman aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag is gelegd, kunnen de door het hof genoemde gronden de afwijzing van het verzoek niet dragen.

Het middel treft doel.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3027

Zaaknummer: 14/03499

Rechters: A.J.A. van Dorst, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

RECHTSPRAAK

Terugverwijzing volgt, nu niet blijkt dat verdachte het recht is gelaten als laatst te spreken.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 311 lid 4 Sv in verbinding met artikel 415 Sv de verdachte niet het recht heeft gelaten het laatst te spreken.

Het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 6 november 2014 houdt in hetgeen in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 is weergegeven.

Uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep blijkt niet dat aan de verdachte het recht is gelaten het laatst te spreken. Daarom moet het ervoor worden gehouden dat het in artikel 311 lid 4 Sv op straffe van nietigheid gegeven voorschrift niet in acht is genomen.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3078

Zaaknummer: 15/00070

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 311 Sv en 415 Sv

RECHTSPRAAK

Zonder nadere motivering die ontbreekt is het oordeel van het hof dat de als een gezamenlijkheid van voorwerpen opgevatte goederen en de andere in de beslissing van het hof vermelde goederen van zodanige aard zijn dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met het algemeen belang.

De middelen komen op tegen de beslissing van het hof tot onttrekking aan het verkeer. Zij lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

Zonder nadere motivering, die in de bestreden uitspraak ontbreekt, is niet begrijpelijk het oordeel van het hof dat de als een gezamenlijkheid van voorwerpen opgevatte goederen en de andere in de beslissing van het hof vermelde goederen, waarvan het hof de onttrekking aan het verkeer heeft bevolen, van zodanige aard zijn dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met het algemeen belang. De middelen klagen daarover terecht.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde gevangenisstraf voor de duur van dertig maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend voor zover daarbij de onttrekking aan het verkeer is bevolen van inbeslaggenomen voorwerpen en wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze negenentwintig maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3060

Zaaknummer: 14/02603

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: J.W.E. Luiten

Wetsartikelen: 36c Sr en 36d Sr

RECHTSPRAAK

De te volgen procesgang in het geval een beslagene, niet zijnde de verschoningsgerechtigde, in een beklagprocedure aanvoert dat zich bij de onder hem in beslaggenomen bescheiden, brieven of andere stukken bevinden ten aanzien waarvan een geheimhouder de bevoegdheid tot verschoning kan uitoefenen.

Namens de klager is bij de rechtbank een klaagschrift ingediend dat strekt tot – kort gezegd – opheffing van het beslag op onder hem inbeslaggenomen stukken op de grond dat deze stukken object zijn van het (afgeleide) verschoningsrecht van [A] B.V. (verder: [A]).

Voor de beoordeling van een klacht als de onderhavige is van belang dat de wetgever heeft voorzien in een nieuwe wettelijke regeling met betrekking tot een versnelde beklagprocedure voor verschoningsgerechtigden. Daarbij komt de kwestie aan de orde of en in hoeverre deze versnelde beklagprocedure ook van toepassing is in een geval, zoals thans, waarin de beslagene niet de verschoningsgerechtigde is.

De versnelde beklagprocedure geldt voor de behandeling van een klaagschrift dat is ingediend door een persoon met bevoegdheid tot verschoning. Artikel 98, 552a lid 7 en 552d lid 3 Sv voorzien in de alsdan te volgen procesgang.

In het geval dat een beslagene, niet zijnde de verschoningsgerechtigde, in een beklagprocedure aanvoert dat zich bij de onder hem in beslaggenomen bescheiden, brieven of andere stukken bevinden ten aanzien waarvan een geheimhouder de bevoegdheid tot verschoning kan uitoefenen, brengt een redelijke wetstoepassing het volgende mee.

Ook in dat geval is de rechter-commissaris bevoegd ter zake te beslissen. Beslist hij dat de inbeslagneming is toegestaan, dan dient gehandeld te worden zoals in artikel 98 lid 3 Sv is bepaald. De beschikking van de rechter-commissaris zal aan de betrokken verschoningsgerechtigde moeten worden betekend, onder mededeling dat deze binnen veertien dagen tegen deze beschikking een klaagschrift kan indienen bij een in die mededeling aangeduid gerecht in feitelijke aanleg waarvoor de zaak wordt vervolgd en tevens dat niet tot kennisneming van de stukken wordt overgegaan dan nadat onherroepelijk over het

beklag van de verschoningsgerechtigde is beslist.

In het onder 2.5.2 bedoelde geval doet zich de situatie voor dat in twee beklagprocedures het verschoningsrecht aan de orde is.

In de beklagzaak van de beslagene die niet de verschoningsgerechtigde is, dient het oordeel in de beklagprocedure van de verschoningsgerechtigde, als dat onherroepelijk is geworden, tot uitgangspunt te worden genomen. Indien in die laatste procedure onherroepelijk is beslist dat inbeslagneming van de desbetreffende brieven of andere stukken in strijd is met het verschoningsrecht, is het klaagschrift van de beslagene in zoverre gegrond en is kennisneming van die bescheiden niet toegestaan.

In het geval dat het beroep van de verschoningsgerechtigde op zijn verschoningsrecht ongegrond wordt verklaard, moet de beslagene niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn klaagschrift voor zover het de klachten met betrekking tot het verschoningsrecht betreft.

Indien de verschoningsgerechtigde geen klaagschrift indient tegen de beslissing van de rechter-commissaris dat inbeslagneming is toegestaan, moet het ervoor worden gehouden dat door de verschoningsgerechtigde geen beroep wordt gedaan op zijn verschoningsrecht. Ook in dat geval moet de beslagene niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn klaagschrift voor zover het de klachten met betrekking tot het verschoningsrecht betreft. In deze gevallen geldt dat, zodra vaststaat dat een beroep op het verschoningsrecht niet is gedaan of niet opgaat, van de desbetreffende brieven of andere stukken kan worden kennisgenomen.

In het geval dat de beslagene in zijn klaagschrift ook andere klachten heeft opgeworpen tegen de inbeslagneming van die brieven of andere stukken dan die betreffende het verschoningsrecht, zal over de gegrondheid daarvan nog moeten worden beslist in de beklagprocedure van de beslagene.

In de onderhavige zaak is door de klager, de beslagene, aangevoerd dat het verschoningsrecht van [A] is geschonden. Namens [A] is, gelijktijdig met het klaagschrift van de klager, bij de rechtbank een klaagschrift ingediend dat eveneens strekt tot opheffing van het beslag op die onder de klager inbeslaggenomen stukken en waartoe is aangevoerd dat deze stukken onder het (afgeleide) verschoningsrecht van [A] vallen. Nu in de beklagzaak van [A] nog niet onherroepelijk is beslist – bij beschikking van 15 september 2015, ECLI:NL:HR:2015:2636, heeft de Hoge Raad in die zaak de bestreden uitspraak vernietigd en de zaak teruggewezen naar de rechtbank – heeft de klager zijn belang bij zijn klacht niet verloren. De klager is derhalve ontvankelijk in het cassatieberoep.

Het middel bevat de klacht dat de rechtbank bij haar beslissing een onjuiste maatstaf heeft

toegepast dan wel de beslissing onvoldoende met redenen heeft omkleed.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6.2 en 6.3 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3076

Zaaknummer: 14/05193

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 98 Sv, 552a Sv en 552d Sv

RECHTSPRAAK

Kopschopperzaak Eindhoven: rekening houden met (nadelige) media-aandacht voor (minderjarige) verdachte bij strafoplegging.

Advocaat-Generaal E.J. Hofstee heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof teneinde in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan, en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Blijkens de stukken van het geding is – in de samenvatting die daarvan is gegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3 – in deze zaak het volgende aan de orde.

In de nacht van 3 op 4 januari 2013 is de (minderjarige) verdachte met een groep jongeren aan het stappen in Eindhoven. Omstreeks half vier loopt de groep over de openbare weg de Oude Stadsgracht richting de Vestdijk. De verdachte schopt onderweg een fiets om en slaat met een kabelslot tegen verschillende fietsen aan. Het latere slachtoffer [slachtoffer] spreekt de verdachte daarop aan. Hierop wordt [slachtoffer] in een explosie van geweld door de verdachte en enkele andere personen uit de groep mishandeld. Daarbij wordt het slachtoffer met name door de verdachte diverse keren met kracht en op korte afstand tegen het hoofd geschopt. Terwijl het slachtoffer in kennelijk bewusteloze toestand op de grond ligt, trapt de verdachte hem nogmaals met kracht tegen het hoofd. Het slachtoffer wordt door de groep bewusteloos achtergelaten.

Om achter de identiteit van de daders te komen, worden – nadat andere, minder ingrijpende opsporingsmiddelen tevergeefs waren beproefd – de beelden van het voorval, vastgelegd door ter plaatse aangebrachte toezichtcamera's, door het Openbaar Ministerie vrijgegeven en op 21 januari 2013 uitgezonden in het televisieprogramma 'Bureau Brabant' van de regionale zender Omroep Brabant. De dag na de uitzending is de identiteit van de verdachten bij justitie bekend. De verdachte zelf meldde zich eerst bij de (Belgische) politie nadat de camerabeelden door Omroep Brabant waren vertoond. Vervolgens zijn na de uitzending door Omroep Brabant de beelden opgepikt door andere, landelijke media. Deze beelden van het voorval hebben geleid tot grote verontwaardiging in de samenleving en tot heftige reacties op de sociale media in de richting van de verdachten, die daarbij met naam en toenaam werden

genoemd.

Naar het hof heeft vastgesteld, heeft de verdachte nadelige gevolgen ondervonden van het uitzenden van de camerabeelden door de 'enorme media-aandacht' die aan het incident is gegeven en 'de hetze die daardoor jegens hem in de diverse media, onder welke internet, is ontketend'. Tot de nadelige gevolgen voor de verdachte behoorde dat hij door bekende en onbekende personen is benaderd, dat zijn naam, telefoonnummers en adressen op internet stonden, dat hij op straat is herkend, dat de verdachte zich zeer bedreigd heeft gevoeld door in het bijzonder de weinig genuanceerde reacties via de sociale media en dat hij tot aan zijn ouderlijk huis door de media is belaagd. Deze negatieve media-aandacht is het gevolg van zo onzorgvuldig handelen van het Openbaar Ministerie, dat daardoor strafvermindering gerechtvaardigd is, aldus het hof. De cassatiemiddelen van het Openbaar Ministerie richten zich tegen dit oordeel van het hof.

De middelen van de advocaat-generaal bij het hof behelzen geen klachten tegen het oordeel van het hof dat de in de Aanwijzing opsporingsberichtgeving onder 4.1 als vereiste opgenomen toestemming van de hoofdofficier van justitie zich naar inhoud en strekking ertoe leent om als rechtsregel jegens de verdachte te worden toegepast, en dat het ontbreken van deze toestemming een onherstelbaar vormverzuim in het voorbereidend onderzoek oplevert in de zin van artikel 359a Sv.

Het eerste middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat 'het gebruik maken van opsporingsberichtgeving in deze strafzaak, door camerabeelden te verstrekken aan Omroep Brabant en het vertonen daarvan, zonder meer een inbreuk op het privéleven van de verdachte oplevert'. Het tweede middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd, heeft geoordeeld dat de uit artikel 8 EVRM voortvloeiende zorgvuldigheidseisen niet door het Openbaar Ministerie zijn nageleefd, nu niet is voldaan aan het subsidiariteitsbeginsel bij de totstandkoming van de beslissing tot het doen uitzenden respectievelijk het tonen van bewegende beelden waarop de verdachte te zien is. Het derde middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte, althans onbegrijpelijk heeft geoordeeld dat het door de verdachte geleden nadeel het gevolg is van aan het Openbaar Ministerie toerekenbaar handelen.

De middelen lenen zich voor gezamenlijke behandeling.

Het hof heeft in dit geval een, aan het Openbaar Ministerie toe te rekenen, ernstige schending van de persoonlijke levenssfeer van de minderjarige verdachte aangenomen door het doen vertonen van de desbetreffende beeldopnamen, en in de door de uitzending veroorzaakte nadelige gevolgen voor de verdachte aanleiding gezien daarmee bij de strafoplegging ten

gunste van de verdachte rekening te houden.

Het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer is niet absoluut. Bij de beantwoording van de vraag of (on)gerechtvaardigd inbreuk wordt gemaakt op het, onder meer in artikel 8 EVRM gewaarborgde, recht op eerbiediging van het privéleven van de verdachte komt het aan op een weging van de omstandigheden van het geval.

In het algemeen geldt dat door het verspreiden van persoonlijke informatie ten aanzien waarvan de betrokkene redelijkerwijs mag verwachten dat deze niet zonder zijn toestemming wordt openbaar gemaakt, een inbreuk wordt gemaakt op de persoonlijke levenssfeer. De enkele omstandigheid dat met zo een publicatie het belang van opsporing van verdachten van een (ernstig) strafbaar feit is gediend, maakt dat niet anders. Een beroep op de bescherming van de persoonlijke levenssfeer kan afstuiten op de omstandigheid dat openbaarmaking van de persoonlijke gegevens een voorzienbaar gevolg is van het eigen handelen van de betrokkene, in het bijzonder wanneer dit een ernstig strafbaar feit betreft.

Voor de beantwoording van de vraag of in gevallen als de onderhavige sprake is van inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer en of deze inbreuk gerechtvaardigd is, kunnen onder meer – zoals ook blijkt uit de in de conclusie van de advocaat-generaal aangehaalde jurisprudentie van het EHRM – de volgende factoren van belang zijn:

- het publieke dan wel private karakter van de plaats welke op het beeldmateriaal waarneembaar is waar of van de situatie waarin de betrokkene zich bevindt;
- de persoon van de betrokkene, waaronder diens leeftijd of bijzondere kwetsbaarheid;
- de hoedanigheid van de betrokkene, zoals de publieke bekendheid van de betrokkene, dan wel of hij verdachte is van een (ernstig) strafbaar feit;
- de mate van herkenbaarheid van de betrokkene op het beeldmateriaal en de aard en indringendheid van de informatie die door of in samenhang met het beeldmateriaal wordt verstrekt omtrent de identiteit, uiterlijke kenmerken of gedragingen van de betrokkene;
- het doel waarmee het beeldmateriaal is vergaard en geopenbaard, waarbij aan de orde kan komen of het gaat om opsporing of identificatie van verdachten van (ernstige) strafbare feiten en of voorzienbaar is dat het beeldmateriaal wordt gebruikt op een wijze die verdergaat dan hetgeen redelijkerwijze nodig is voor het te bereiken doel;
- de wijze van vergaring en openbaarmaking van het beeldmateriaal, waarbij aan de orde kan komen of het beeldmateriaal is gemaakt en gepubliceerd met toestemming van de betrokkene,

of de beeldopnamen zijn gemaakt op publieke plaatsen waar opnameapparatuur normaliter wordt gebruikt met een gelegitimeerd en voorzienbaar doel, en of er sprake is van een naar tijd en reikwijdte beperkt gebruik dan wel dat de beelden integraal zijn vrijgegeven aan het algemene publiek;

- de mate waarin het beeldmateriaal in overeenstemming met de toepasselijke regelgeving is verkregen en verspreid.

Het hof heeft geoordeeld dat het verstrekken van de camerabeelden van het geweldsincident aan Omroep Brabant en het integraal doen vertonen daarvan voor het algemene publiek een inbreuk oplevert op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de verdachte, dat deze inbreuk niet heeft plaatsgevonden op een voor de verdachte zo min mogelijk ingrijpende en bezwarende wijze en dat door het nadeel dat is veroorzaakt door het vertonen van de beelden sprake is van een ernstige schending van de persoonlijke levenssfeer in de zin van artikel 8 EVRM van de verdachte.

Het hof heeft de toetsing aan artikel 8 EVRM geplaatst in de sleutel van 'de beginselen van een behoorlijke procesorde, zoals een redelijke en billijke belangenafweging' en overwogen dat een geconstateerde schending van deze bepaling een zelfstandig verzuim oplevert, voor de beoordeling van de rechtsgevolgen waarvan het hof aansluiting heeft gezocht bij de factoren genoemd in artikel 359a lid 2 Sv.

Aantekening verdient dat in gevallen als de onderhavige, waarin het gaat om privacygerelateerd beeldmateriaal dat vanwege het Openbaar Ministerie wordt openbaar gemaakt, voor de beoordeling van (de gerechtvaardigheid van) de inbreuk op het recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van de verdachte op wie het beeldmateriaal betrekking heeft, een zelfstandige of afzonderlijke toets aan de hand van beginselen van een behoorlijke procesorde of aan de hand van de factoren van artikel 359a lid 2 Sv niet nodig is. De hiervoor in 4.3.2 genoemde, niet limitatief opgesomde, factoren, waarin ook eisen van proportionaliteit en subsidiariteit een plaats hebben, bieden een toereikend autonoom beoordelingskader.

Voorop staat dat het hof in beginsel vrijstaat bij het bepalen van de straf rekening te houden met nadeel dat door media-aandacht voor een verdachte is veroorzaakt, ook indien dit niet aan het toedoen van het Openbaar Ministerie is te wijten of indien dit niet als een schending van artikel 8 EVRM kan worden aangemerkt. Deze factoren kunnen wel van belang zijn voor het bepalen van de ernst van het nadeel en mate waarin met die nadelige gevolgen bij de strafoplegging rekening wordt gehouden. Dat betekent overigens niet dat een verdachte indien hij te lijden heeft gekregen van indringende media-aandacht omtrent zijn strafzaak,

recht heeft op matiging van de hem op te leggen straf.

In cassatie kan de motivering van de strafoplegging slechts op zijn begrijpelijkheid worden onderzocht.

Het hof heeft vastgesteld – hetgeen in cassatie ook niet bestreden is – dat de uitzending van de beelden en de daardoor veroorzaakte media-aandacht en onder meer op internet ontketende hetze ernstige nadelige gevolgen voor de minderjarige verdachte en zijn omgeving hebben gehad en hebben geleid tot een inbreuk op het recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Met die gevolgen heeft het hof bij de strafoplegging ten gunste van de verdachte rekening kunnen en mogen houden.

De mate waarin de op zichzelf passend geachte straf als gevolg van (de ernst van) deze door het hof geconstateerde inbreuk wordt gematigd, is in beginsel aan het hof.

De door het hof in zijn overwegingen betrokken feiten en omstandigheden komen erop neer dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de verdachte niet ongerechtvaardigd is voor zover het gaat om het, kenbare en niet onvoorzienbare, vergaren in de openbare ruimte van beeldmateriaal van het zeer ernstige publiekelijke groepsgeweld tegen een hulpeloos slachtoffer en voor zover het gaat om het op instigatie van het Openbaar Ministerie in de regio Brabant doen openbaar maken van beeldmateriaal waarop de verdachte zichtbaar is vanwege het legitieme en zwaarwegende doel van opsporing en identificatie van de (op het beeldmateriaal ook niet aanstonds duidelijk als minderjarigen herkenbare) verdachten van dit ernstige strafbare feit en omdat andere toegepaste opsporingsmiddelen niet tot enig resultaat hadden geleid.

In dit geval heeft het hof evenwel de (ernstige) schending van de persoonlijke levenssfeer van de verdachte in het bijzonder daarin gezocht dat het Openbaar Ministerie in strijd met het vereiste van subsidiariteit minder ingrijpende alternatieven – het doen openbaar maken van ‘stills’ in plaats van bewegende beelden – niet heeft benut en heeft het hof kennelijk geoordeeld dat uitzending van bewegende beelden van het geweldsincident aan de bedoelde media-aandacht en de daardoor veroorzaakte ernstige schending van de persoonlijke levenssfeer van de verdachte hebben bijgedragen, hetgeen aan het Openbaar Ministerie valt toe te rekenen.

Dat oordeel is niet onbegrijpelijk. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat het hof klaarblijkelijk doorslaggevend heeft geacht en kunnen achten dat het Openbaar Ministerie zelf zich weliswaar op het standpunt heeft gesteld dat het gebruik van ‘stills’ als minder zwaar middel had kunnen worden benut teneinde de identiteit van de verdachten te achterhalen, maar dat het Openbaar Ministerie desondanks bewust heeft gekozen voor het vertonen van de

bewegende beelden van het geweldsincident, niet alleen om de samenleving niet de zeer indringende beleving van dit soort geweldsincidenten voor slachtoffers en omstanders niet te onthouden, maar ook om daarmee een indringend beroep te doen op de familie, dan wel op de directe omgeving van de (minderjarige) verdachten om hun identiteit bekend te maken.

Op het voorgaande stuiten de middelen af.

Op de verdachte is het strafrecht voor jeugdigen toegepast. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde jeugddetentie van tien maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze negen maanden en drie weken, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren, belooft en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3024

Zaaknummer: 14/01889

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Wetsartikelen: 359a Sv en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Het middel klaagt terecht over het oordeel van het hof dat het bewezenverklarde niet kan worden gekwalificeerd als witwassen.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat het bewezenverklarde niet kan worden gekwalificeerd als witwassen.

In het middel wordt daartoe aangevoerd – met een beroep op de recente rechtspraak van de Hoge Raad inzake, kort gezegd, de kwalificatie-uitsluiting in witwaszaken ingeval het betreft het verwerven of voorhanden hebben van onmiddellijk uit eigen misdrijf afkomstige voorwerpen – dat indien de verdachte niet met succes voor dat eigen misdrijf kan worden vervolgd, dit verwerven of voorhanden hebben in zo een geval moet worden gekwalificeerd als (schuld)witwassen, omdat zich niet het gevaar voordoet ‘van een verhoogd strafmaximum op grond van meerdaadse samenloop’.

De in het middel bedoelde rechtspraak over de kwalificeerbaarheid van witwassen strekt ertoe dat indien vaststaat dat het enkele verwerven of voorhanden hebben door de verdachte van een voorwerp dat onmiddellijk afkomstig is uit een door hemzelf begaan misdrijf niet kan hebben bijgedragen aan het verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat voorwerp, die gedraging niet als (schuld)witwassen kan worden gekwalificeerd.

Daarmee wordt mede beoogd te voorkomen dat een verdachte die een bepaald misdrijf heeft begaan en die de door dat misdrijf verkregen voorwerpen verwerft of onder zich en dus voorhanden heeft, zich automatisch ook schuldig maakt aan het witwassen van die voorwerpen. Bovendien wordt aldus bevorderd dat in zo een geval het door de verdachte begane (grond)misdrijf, dat in de regel nader is omschreven in een van specifieke bestanddelen voorziene strafbepaling, in de vervolging centraal staat.

Er moet in dergelijke gevallen dus sprake zijn van een gedraging die meer omvat dan het enkele verwerven of voorhanden hebben en die een op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft. Ingeval de gedraging betrekking heeft op een gedeelte van die voorwerpen, kan slechts het verwerven of voorhanden hebben van dat gedeelte worden aangemerkt als

witwassen.

Wanneer het gaat om het verwerven of voorhanden hebben van een voorwerp dat onmiddellijk afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, moet een vonnis of arrest voldoende duidelijkheid verschaffen over de door de rechter in dit verband relevant geachte gedragingen van de verdachte en moeten daarom bepaaldelijk eisen worden gesteld aan de motivering van het oordeel dat sprake is van (schuld)witwassen. Uit die motivering moet kunnen worden afgeleid dat de verdachte het voorwerp niet slechts heeft verworven of voorhanden heeft gehad, maar dat zijn gedragingen ook (kennelijk) gericht zijn geweest op het daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van het voorwerp (vgl. HR 25 maart 2014, ECLI:NL:HR:2014:702, *NJ* 2014/302).

Indien de feitenrechter zijn kwalificatiebeslissing in de hierboven bedoelde zin heeft gemotiveerd, kan die motivering in cassatie worden getoetst. Maar ook indien de feitenrechter de bewezenverklaring zonder hierop gerichte motivering als (schuld)witwassen heeft gekwalificeerd omdat zich (kennelijk) niet een geval voordoet als onder 3.2.2 bedoeld, kan dat (kennelijke) oordeel in cassatie op zijn begrijpelijkheid worden getoetst. Het oordeel dat niet sprake is van een onmiddellijk uit eigen misdrijf afkomstig voorwerp zal vooral niet begrijpelijk kunnen zijn indien:

(i) daarnaast sprake is van een ten laste van de verdachte uitgesproken bewezenverklaring ter zake van het begaan van een ander misdrijf met betrekking tot hetzelfde voorwerp, door middel van welk misdrijf de verdachte dat voorwerp kennelijk heeft verworven of voorhanden heeft (bijvoorbeeld de buit van een door de verdachte zelf begaan vermogensmisdrijf), dan wel

(ii) rechtstreeks uit de bewijsvoering voortvloeit dat sprake is van – kort gezegd – het verwerven of voorhanden hebben van een voorwerp dat onmiddellijk afkomstig is uit een door de verdachte zelf begaan misdrijf, dan wel

(iii) de juistheid in het midden is gelaten van hetgeen door of namens de verdachte met voldoende concretisering is aangevoerd met betrekking tot dit verwerven of voorhanden hebben door eigen misdrijf (vgl. HR 16 juni 2015, ECLI:NL:HR:2015:1655, *NJ* 2015/340, r.o. 2.3.1 en 2.3.2).

Indien de feitenrechter het bewezenverklaarde verwerven en/of voorhanden hebben op grond van de onder 3.2.2 weergegeven rechtspraak niet als witwassen heeft gekwalificeerd, kunnen bij de beoordeling van de begrijpelijkheid van die beslissing de onder 3.2.3 genoemde factoren evenzeer van belang zijn.

In het onderhavige geval gaat het om een in de woning van de verdachte aangetroffen geldbedrag van ruim € 93.000. Het hof heeft vastgesteld 'dat de verdachte zich bezig hield met hennepsteelt' en dat door de raadvrouw is aangevoerd dat de verdachte 'niet langer [ontkent] dat het aangetroffen geldbedrag afkomstig is uit door de verdachte zelf gepleegde misdrijven'. Kennelijk heeft het hof op grond hiervan met het oog op de onder 3.2.3 onder (iii) weergegeven factor geoordeeld dat aannemelijk is dat dat geldbedrag onmiddellijk afkomstig is uit door de verdachte zelf begane misdrijven.

Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk nu hetgeen door de raadvrouw is aangevoerd – mede gelet op hetgeen het Openbaar Ministerie in dit verband in hoger beroep naar voren heeft gebracht – bezwaarlijk kan worden aangemerkt als een voldoende concretisering in de onder 3.2.3 sub (iii) bedoelde zin zowel van de door de verdachte gepleegde misdrijven als van het verband tussen die misdrijven en het aangetroffen geldbedrag.

Voor zover het middel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3028

Zaaknummer: 14/03855

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Afzien van het horen van de niet verschenen getuige.

Advocaat-generaal F.W. Bleichrodt heeft geconcludeerd tot vernietiging van het bestreden arrest en tot terugwijzing van de zaak naar het Gerechtshof Den Haag teneinde op het bestaande hoger beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel behelst de klacht dat het hof zonder uitdrukkelijke toestemming van de verdediging en de advocaat-generaal bij het hof heeft afgezien van het horen van een niet verschenen getuige.

Ter terechtzitting van 16 januari 2013 heeft het hof bevolen [getuige 1] als getuige op te roepen voor de nadere terechtzitting. Op de daarop volgende terechtzitting van 10 juli 2013, waarop de verdachte noch diens raadsman aanwezig was, heeft de inhoudelijke behandeling van de zaak plaatsgevonden. Het hof heeft toen kennelijk afgezien van een nadere oproeping van de niet verschenen getuige [getuige 1]. Gelet op artikel 331 lid 2 Sv kon het hof ook zonder de toestemming van de verdachte aldus beslissen (vgl. HR 19 december 2000, ECLI:NL:HR:2000:ZD2182, NJ 2001/161, r.o. 4.3). Door de verdachte kan niet met vrucht worden geklaagd dat uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep niet blijkt dat de advocaat-generaal heeft ingestemd met het afzien van de nadere oproeping van die getuige.

Op het voorgaande stuit het middel af.

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde geldboete van € 10.000, subsidiair 85 dagen hechtenis, waarvan € 5.000, subsidiair zestig dagen hechtenis, voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde geldboete en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert de geldboete en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze € 9.750 subsidiair 84 dagen hechtenis, bedragen, waarvan € 5.000, subsidiair zestig dagen hechtenis, voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3072

Zaaknummer: 14/01323

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: R.J. Baumgardt

Wetsartikelen: 331 Sv

RECHTSPRAAK

Verdachte niet-ontvankelijk in cassatieberoep, nu niet tijdig een schriftuur houdende middelen van cassatie is ingediend.

Nu de verdachte niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur houdende middelen van cassatie heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 Sv, zodat de verdachte in het beroep niet kan worden ontvangen.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3063

Zaaknummer: 14/06344

Rechters: W.A.M. van Schendel, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Wetsartikelen: 437 Sv

RECHTSPRAAK

Uitleg bestanddeel ‘waarvan het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’ als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr.

Het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat het gebruik van het gebouw aan de Koningin Wilhelminalaan 7 door de rechthebbende was beëindigd, getuigt van een onjuiste rechtsopvatting, althans onvoldoende is gemotiveerd.

In deze zaak werd de verdachte ervan verdacht met anderen een gedeelte van het gebouw Koningin Wilhelminalaan 7-9 te hebben gekraakt. Hij is vervolgens ter zake van overtreding van artikel 138a Sr vervolgd en veroordeeld.

Het middel bevat klachten over de door het hof gegeven uitleg aan de bewoordingen ‘waarvan het gebruik door de rechthebbende is beëindigd’ als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr. Op die bepaling is het tenlastegelegde toegesneden, zodat de geciteerde bewoordingen moeten worden geacht aldaar te zijn gebezigd in dezelfde betekenis als daaraan toekomt in die bepaling.

Het hof heeft geoordeeld dat het gebruik van het gebouw aan de Koningin Wilhelminalaan 7 door de rechthebbende was beëindigd als bedoeld in artikel 138a lid 1 Sr omdat het gekraakte gedeelte van het gebouw nog niet was verhuurd en van feitelijk gebruik als kantoorgebouw geen sprake meer was. Aldus heeft het hof kennelijk de feitelijke situatie beslissend geacht. Met dat oordeel heeft het hof niet blijk gegeven van een onjuiste uitleg van de aan de geciteerde wettelijke bewoordingen te geven betekenis, ook niet indien daarbij wordt betrokken dat – naar in de overwegingen van het hof besloten ligt – de rechthebbende het gebouw voor gebruik beschikbaar hield door het in bruikleen te geven aan Antikraak BV en evenmin dat, gelijk bij pleidooi was aangevoerd, een gedeelte van het in twee adressen verdeelde pand Wilhelminalaan 7-9 inmiddels was verhuurd aan startende ondernemers. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk, terwijl het zich als van feitelijke aard niet leent voor verdere toetsing in cassatie.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3021

Zaaknummer: 14/05204

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 138a Sr

RECHTSPRAAK

Verhouding Opiumwet en APV-bepaling inhoudende verbod tot ‘gebruiken’ middelen als bedoeld in artikel 2 en 3 Opiumwet op bepaalde (openbare) plaatsen.

Advocaat-generaal A.J. Machielse heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot terugwijzing van de zaak naar het hof, teneinde op het bestaande beroep opnieuw te worden berecht en afgedaan.

Het middel bevat de klacht dat het hof ten onrechte artikel 3.3.4 Algemene Plaatselijke Verordening Rotterdam 2008 (hierna: APV Rotterdam 2008) verbindend heeft geacht, althans dat het oordeel van het hof daaromtrent ontoereikend is gemotiveerd.

Blijkens de toelichting op artikel 3.3.4 APV Rotterdam 2008 strekt dit artikel ertoe te voorkomen dat gevoelens van onbehagen en onveiligheid bij het publiek ontstaan die worden veroorzaakt door het in het openbaar gebruiken van drugs. Met deze bepaling is dus het belang van de handhaving van de openbare orde gediend. Daartoe is – voor zover in cassatie van belang – strafbaar gesteld het op of aan de weg, op een andere voor het publiek toegankelijke plaats of in een voor het publiek toegankelijk gebouw middelen als bedoeld in de artikel 2 of 3 Opiumwet te gebruiken.

De Opiumwet stelt, zoals volgt uit hetgeen is weergegeven in 2.5.1 en 2.5.2, het enkele gebruiken van een middel als bedoeld in artikel 2 en 3 van deze wet niet als zodanig strafbaar. De tekst van het arrest HR 14 december 2004, ECLI:NL:HR:2004:AR4923 heeft in dit verband aanleiding gegeven tot misverstand. Het ging in dat arrest (onder meer) om de vraag of de door de Noorse autoriteiten verzochte uitlevering gelet op het vereiste van dubbele strafbaarheid ook ter zake van de veroordeling voor het roken van hasj toelaatbaar kon worden verklaard. Deze vraag is door de Hoge Raad bevestigend beantwoord. Daartoe is in de specifieke context van de beoordeling van de dubbele strafbaarheid in het uitleveringsrecht onder meer overwogen dat ‘het roken van hasj immers het aanwezig hebben ervan [impliceert], waarop bij art. 3, aanhef en onder C, in verbinding met art. 11, eerste lid, Opiumwet hechtenis is gesteld voor ten hoogste een maand’. In het oordeel van de Hoge Raad dat de uitlevering toelaatbaar kan worden verklaard, ook voor zover betrekking hebbende op

het aanwezig hebben van hasj, ligt niet als zijn oordeel besloten dat in artikel 3 aanhef en onder C Opiumwet ook het gebruiken van hasj strafbaar is gesteld.

Gelet op artikel 149 Gemeentewet, inhoudende dat de raad van een gemeente de verordeningen maakt die hij in het belang der gemeente – waaronder de handhaving van de openbare orde – nodig oordeelt, en artikel 121 Gemeentewet, inhoudende, kort gezegd, dat een gemeente bevoegd is tot het maken van (aanvullende) verordeningen, voor zover deze niet in strijd zijn met hogere regelingen, en in aanmerking genomen dat – gezien hetgeen hiervoor is overwogen – voormeld artikel 3.3.4 APV Rotterdam 2008 wat betreft bedoeld ‘gebruiken’ de voorschriften van de Opiumwet niet dupliceert, moet worden geoordeeld dat de Raad van de gemeente Rotterdam met betrekking tot dat verbod niet buiten zijn verordenende bevoegdheid is getreden door in artikel 3.3.4 mede te verbieden het op of aan de weg, op een andere voor publiek toegankelijke plaats of in een voor publiek toegankelijk gebouw middelen als bedoeld in artikel 2 of 3 Opiumwet gebruiken (vgl. HR 19 februari 2013, ECLI:NL:HR:2003:BY5725, *NJ* 2013/323 en ABRvS 1 mei 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ9048 ten aanzien van artikel 2.7 lid 2 APV Amsterdam 2008). Anders dan het middel betoogt, staat de Opiumwet in zoverre niet in de weg aan de verbindendheid van deze APV-bepaling. Het oordeel van het hof is dus juist.

Het door de advocaat-generaal bij het hof voorgestelde middel klaagt dat het hof ten onrechte artikel 3.3.4 APV Rotterdam 2008 verbindend heeft geacht. In de toelichting bij het middel heeft de advocaat-generaal bij het hof betoogd zich te kunnen verenigen met de door het hof gegeven beslissing, maar cassatieberoep te hebben ingesteld ter wille van de rechtszekerheid.

Gelet op hetgeen onder 2 is geoordeeld omtrent het gelijklopende namens de verdachte voorgestelde middel, kan niet blijken van enig in rechte te respecteren belang van de advocaat-generaal bij het hof bij zijn middel. De advocaat-generaal bij het hof zal daarom niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beroep.

De Hoge Raad verwerpt het door de verdachte ingestelde beroep en verklaart de advocaat-generaal bij het hof niet-ontvankelijk in het door hem ingestelde beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 13-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:3031

Zaaknummer: 14/00749

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman, J. de Hullu, H.A.G. Splinter-van Kan en Y. Buruma

Advocaten: O.J. Much

Wetsartikelen: 2 OW en 3 OW

RECHTSPRAAK

Oplegging vrijheidsbeperkende maatregel toereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt over de oplegging van de maatregel strekkende tot beperking van de vrijheid (hierna: vrijheidsbeperkende maatregel).

Uit het voorgaande volgt dat de vrijheidsbeperkende maatregel ingevolge artikel 38v lid 1 onder 1° of 2° Sr kan worden opgelegd ter beveiliging van de maatschappij of ter voorkoming van het – opnieuw – begaan van strafbare feiten.

Uit de onder 2.2.3 weergegeven overweging blijkt dat het hof bij zijn veroordeling van de verdachte ter zake van openlijke geweldpleging de vrijheidsbeperkende maatregel heeft opgelegd ter voorkoming van strafbare feiten en dat het daarbij acht heeft geslagen op een eerdere veroordeling van de verdachte ter zake van openlijke geweldpleging. Daarmee heeft het hof de oplegging van de vrijheidsbeperkende maatregel toereikend gemotiveerd.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2916

Zaaknummer: 14/05034

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en Y. Buruma

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 38v Sr

RECHTSPRAAK

Verdachte niet-ontvankelijk: geen sprake van verontschuldigbare termijnoverschrijding.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 4 tot en met 7 kan de verdachte niet worden ontvangen in het ingestelde beroep.

De Hoge Raad verklaart de verdachte niet-ontvankelijk in het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2919

Zaaknummer: 14/01403

Rechters: A.J.A. van Dorst, J. de Hullu en A.L.J. van Strien

Advocaten: M.J. Lamers

Wetsartikelen: 408a Sv, 432 Sv en 450 Sv

RECHTSPRAAK

Slagende klachten over de (dadelijke tenuitvoerlegging) van de bijzondere voorwaarde.

Het middel klaagt onder meer over een door het hof gestelde bijzondere voorwaarde en over het bevel dat de gestelde bijzondere voorwaarden dadelijk uitvoerbaar zijn.

Een bijzondere voorwaarde als bedoeld in artikel 14c lid 2 onder 5° (oud) Sr (thans artikel 14c lid 2 onder 14° Sr) dient het gedrag van de veroordeelde te betreffen. Als zodanig kunnen worden aangemerkt voorwaarden die strekken ter bevordering van een goed levensgedrag van de veroordeelde of die een gedraging betreffen waartoe hij uit een oogpunt van maatschappelijke betamelijkheid gehouden moet worden geacht (vgl. HR 26 november 1968, ECLI:NL:HR:1968:AB6079, NJ 1970/123).

De door het hof gestelde bijzondere voorwaarde 'dat gedurende de proeftijd geen minderjarige meisjes, behoudens familieleden, aanwezig mogen zijn in de manege (waaronder de stallen en/of de rijbak en/of de kantine) van de veroordeelde' is in strijd met genoemde bepaling omdat het niet onder alle omstandigheden afhankelijk is van het gedrag van de veroordeelde of in de manege (waaronder de stallen en/of de rijbak en/of de kantine) minderjarige meisjes, behoudens familieleden, aanwezig zullen zijn. Het middel is in zoverre terecht voorgesteld.

Bij de beoordeling van de klacht over het bevel dat de gestelde bijzondere voorwaarden dadelijk uitvoerbaar zijn, moet worden vooropgesteld dat een rechterlijke uitspraak in de regel pas tenuitvoergelegd mag worden nadat zij onherroepelijk is geworden en dat de in artikel 14e Sr voorziene uitzondering op deze regel met betrekking tot de dadelijke uitvoerbaarheid van de op grond van artikel 14c Sr gestelde bijzondere voorwaarden dan wel het op grond van artikel 14d Sr uit te oefenen toezicht voor de veroordeelde verstreckende gevolgen kan hebben. Mede gelet daarop zal de rechter in de motivering van zijn bevel tot dadelijke uitvoerbaarheid ervan blijken dienen te geven zich ervan te hebben vergewist dat aan de in artikel 14e Sr gestelde voorwaarden is voldaan. Meer in het bijzonder zal hij in een uitspraak waarin ten laste van de verdachte een misdrijf is bewezenverklaard dat is gericht tegen of gevaar heeft veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van één of meer personen, als zijn oordeel tot uitdrukking dienen te brengen dat en waarom ernstig rekening

ermee moet worden gehouden dat de verdachte wederom zo een misdrijf zal begaan (vgl. HR 10 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:537, *NJ* 2015/236).

Het bestreden arrest en in het bijzonder de onder 2.2.2 weergegeven strafmotivering voldoen niet aan deze eis. Voor zover het middel hierover klaagt is het gegrond.

De Hoge Raad zal om redenen van doelmatigheid zelf de zaak afdoen.

De middelen kunnen voor het overige niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu de middelen in zoverre niet nopen tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft:

- de bijzondere voorwaarde dat gedurende de proeftijd geen minderjarige meisjes, behoudens familieleden, aanwezig mogen zijn in de manege (waaronder de stallen en/of de rijbak en/of de kantine) van de veroordeelde, en
- het bevel dat de gestelde bijzondere voorwaarden dadelijk uitvoerbaar zijn en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2981

Zaaknummer: 14/04188

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: 14c Sr

RECHTSPRAAK

Puinlaag onderdeel van bodem als bedoeld in artikel 13 Wbb.

Het middel komt op tegen de door het hof gegeven vrijspraak van het tenlastegelegde.

Voor zover het middel klaagt dat het hof door te oordelen dat de puinlaag geen onderdeel uitmaakt van de bodem als bedoeld in de Wet bodembescherming blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting, is het tevergeefs voorgesteld. Aan de klacht ligt ten grondslag de opvatting dat een puinlaag die de onderlaag vormt voor bestrating ongeacht de samenstelling en dikte daarvan onderdeel uitmaakt van de bodem als bedoeld in de Wet bodembescherming. Die opvatting is onjuist (vgl. ABRvS 9 januari 2008, ECLI:NL:RVS:2008:BC1508).

Voor zover het middel klaagt dat het oordeel van het hof dat niet buiten enige mate van redelijke twijfel vaststaat of door de handelingen van de verdachte de bodem zoals bedoeld in de Wet bodembescherming, kon worden verontreinigd en/of aangetast onbegrijpelijk is, is het eveneens tevergeefs voorgesteld. In aanmerking genomen dat niets vastgesteld is kunnen worden omtrent de samenstelling en de dikte van de puinlaag is het oordeel van het hof niet onbegrijpelijk en is het toereikend gemotiveerd.

Voor zover het middel een beroep doet op het Besluit landbouw milieubeheer faalt dat eveneens nu de tenlastelegging niet is toegesneden op de naleving van enige bepaling van dat besluit.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 06-10-2015

ECLI: ECLI:NL:HR:2015:2976

Zaaknummer: 13/04998

Rechters: W.A.M. van Schendel, B.C. de Savornin Lohman en Y. Buruma

Wetsartikelen: 13 Wbb